

ЗМІСТ

ЧАСТИНА I	5
ЗАВТРА. Лу.....	9
УКРАДЕНІ МИТТЄВОСТІ. РіД.....	24
СПОЛОХ. РіД.....	35
ЛЯЛЬКА ГАРНА З ПОРЦЕЛЯНИ. Лу.....	45
НАЙМУДРІШИЙ УЧИНОК. РіД.....	62
ФАРБОВАНЕ ВОЛОССЯ. Лу.....	71
КЛОД ДЕВЕРО. РіД.....	92
МАРІОНЕТКА. РіД.....	106
БІЛІ ТІНІ. Лу.....	117
НАШ ХРЕСТ. Лу.....	121
«ТРУПА ФОРТУНИ». РіД.....	132
ЗНИКЛИЙ ПРИНЦ. Лу.....	147
КРОК УПЕРЕД. РіД.....	165
БІЛИЙ ВІЗЕРУНОК. Лу.....	182
ДУРЕНЬ. РіД.....	194
КРАПЛІ КРОВІ. Лу.....	202
ПЕРШИЙ ВИСТУП. РіД.....	216
ЧАСТИНА II	231
ЧЕРВОНА СМЕРТЬ І ЙОГО НАРЕЧЕНА, ВІЧНА ДРІМОТА. РіД.....	233
ВОНА МЕНЕ НЕ ЛЮБИТЬ. Лу.....	243
НЕСПОДІВАНЕ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ. Лу.....	257

КРОВ І МЕД. РіД.....	268
КИНДЖАЛ ІЗ КІСТКИ. Лу.....	276
ДО СМЕРТІ. РіД.....	287
КРИВАВИЙ БОРГ. РіД.....	299
АТАКА ВОВКІВ. РіД.....	309
ЗАМЕРЗАЄ СЕРЦЕ. Лу.....	316
ПРИХИСТОК. РіД.....	327
ОБЦЯНКА. РіД.....	340
ВИПРОБУВАННЯ ВОГНЕМ. РіД.....	348
ПОТОПАННЯ. Лу.....	364
КАБІНЕТ ДИВОВИЖ МАДАМ СОВАЖ. Лу.....	373
ЗМІНА ПЛАНІВ. РіД.....	383
ДВІР КОРОЛЯ. РіД.....	390
ПАДІННЮ ПЕРЕДУЄ ГОРДИНЯ. Лу.....	401
СПРАВЖНІ ЛИЦАРІ. РіД.....	409
КОЛИ ЗМІЯ СКИДАЄ ШКІРУ. Лу.....	424
ПОХОРОН. РіД.....	432
ДЕЩО НОВЕ. Лу.....	443
ЧАСТИНА III	453
ОСТАННЯ ЗАПИСКА. Лу.....	454
ВИДІННЯ КОКО. Лу.....	460
NOUS TOMBONS TOUS. РіД.....	473
УТРАЧЕНИЙ РАЙ. Лу.....	480
НЕОБХІДНЕ ЗЛО. РіД.....	484
ГРІБ ДЗЕРКАЛЬНИЙ. Лу.....	488
ЛА-МАСКАРАД-ДЕ-КРАН. Лу.....	497
ВОДВОС. РіД.....	510
КІНЕЦЬ СВІТУ. Лу.....	517
ЩОСЬ ТЕМНЕ Й ДАВНЄ. Лу.....	518
ДАВНЯ МАГІЯ. Лу.....	522
ЗЛО ШУКАЄ ОПОРИ. РіД.....	527
ПОДЯКИ.....	531

ЗАВТРА

Лу

Угорі зібралися темні хмари.

Я не бачила неба крізь густі крони Ла-Форе-де-Йо і не відчувала, як за межами нашого табору здіймаються немилосердні вітри, проте знала, що насувається буря. Деревата гойдалися у сірих сутінках, а тварини поховались у норах. Кілька днів тому ми самі зарились у своєрідну нору — цікаву западину в лісовому ґрунті, де дерева пускали схоже на пальці коріння, яке то встромлялося в холодну землю, то виринали з неї. Я лагідно називала її Низинкою. Хоча все за її межами було заповишене снігом, від дотику до захисної маґії мадам Лабелль сніжинки танули.

Умостивши над вогнем камінь для випікання, я з надією тицьнула в потворний клубок на ньому. Назвати його *хлібом* було важкувато, позаяк я зліпила це творіння лише з меленої кори й води, але знову їсти соснові горішки й коріння розтопші вже геть розхотілося. Розхотілося, та й усе. Треба час від часу їсти *дещо* зі *смаком* — і я зараз не про дику цибулю, яку знайшла вранці Коко. Моє дихання досі пахло, як драконяче.

— Я цього не їстиму, — категорично промовив Бо, глипаючи на сосновий хліб так, ніби той невдовзі мав відростити ніжки й напасти на нього. Його чорне волосся, зазвичай бездоганно вкладене, стирчало розпатланими хвильками, а смаглява щока

була забруднена грязюкою. Його оксамитовий костюм, який у Цезаріні правив би за останній писк моди, вже також був осквернений багном.

Я всміхнулася Бо.

— Чудово. Вмирай із голоду.

— Це що... — Ансель обережно наблизився й нишком поморщив носа. Очі в нього палали від голоду, а волосся було сплутане вітром. Йому в дичавині велося ненабагато краще, ніж Бо. Проте Ансель із його оливковою шкірою й стрункою статурою, закрученими віями та щирою усмішкою завжди буде прекрасним. Він просто не може інакше. — На твою думку, це...

— Їстівне? — підказав Бо, вигнувши темну брову. — Ні.

— Я не це хотів сказати! — Анселеві щоки порожевіли, і він винувато позирнув на мене. — Я хотів сказати, ну... добра їжа. На твою думку, це добра їжа?

— Також ні, — Бо відвернувся попорпатись у своєму клунку, а за мить переможно випростався, діставши пригорщу цибулин, і закинув одну до рота. — Моєю вечерею сьогодні буде *це*, дякую.

Коли я відкрила рота для нищівної відповіді, довкола моїх пліч обвилася рука Ріда — важка, тепла, втішна. Він легенько поцілував мене у скроню.

— Я певен, що хліб смачний.

— Авжеж, — я прихилилася до нього, запишавшись собою від похвали. — Він *буде* смачним. А ще від нас не пахнутиме дупою... гм, *цибулею* до кінця ночі, — я мило всміхнулася Бо, який зупинився, наполовину піднісши руку до рота й насуплено дивлячись то на мене, то на свою цибулину. — Це сочитиметься з твоїх пор щонайменше до кінця наступного дня.

Рід, захихотівши, низько нагнувся, щоб поцілувати мене у плече, і моя шкіра завібрувала від його голосу — неквапливого й глибокого:

— Знаєш, далі вгору є струмок.

Я мимоволі витягнула шию, і він поцілував мене ще раз — у горло, трохи нижче щелепи. Мій пульс під його вустами оскаженів. Хоча Бо, уздрівши публічний вияв наших почуттів, з відразою скривив губи, я не стала на нього зважати, а насолоджувалася близькістю Ріда. Ми не залишалися по-справжньому самі, відколи я прокинулася після Модраніту.

— Можливо, нам варто піти туди, — трохи задихано вимовила я. Рід, як завжди, надто швидко від мене відірвався. — Можна спакувати наш хліб і... влаштувати пікнік.

На іншому кінці табору мадам Лабелль, що саме сперечалася з Коко між корінням старезної смереки, рвучко повернула голову в наш бік. Вони обидві вчепились у шматок пергаменту, напруживши плечі й скрививши обличчя. Пальці Коко були забризкані чорнилом і кров'ю. Вона вже послала до табору крові дві записки для Ла-Вуазен із благанням про прихисток. Її тітка не відповіла на жодну. Я сумнівалася, що третя записка змінить ситуацію.

— У жодному разі, — сказала мадам Лабелль. — Покидати табір не можна. Я це заборонила. До того ж наближається буря.

«Заборонила». Її слова дратували. Мені з трьох років ніхто нічого не *забороняв*.

— Дозвольте нагадати, — вела вона далі нестерпним тоном, задерши носа, — що ліс досі кишить мисливцями, а відьми, хоч ми їх і не бачили, не можуть бути далеко позаду. І я вже мовчу про королівську гвардію. Розійшлася звістка про те, що Флорен загинув на Модраніт, — ми з Рідом заці-

— Що таке? — безневинно запитала я. На поміч прийшла Коко, простягнувши мені пляшку, і я сама зробила добрячий ковток, відверто милуючись Рідовими біцепсами, квадратною щелепою, повними вустами, мідним волоссям. Підняла руку, щоб погладити його по щоці. — Ти не просив правди.

Він перехопив мою долоню біля свого обличчя.

— Тепер прошу.

Я пильно поглянула на нього. В горлі хвилиною здійнялося бажання збрехати. Але... ні. Я насупилася сама на себе, уважно прислухавшись до цього нищого пориву. Рід прийняв моє мовчання за відмову й підсунувся ближче, щоб виманити з мене відповідь.

— Лу, ти його вкрала? Будь ласка, тільки правду.

— Що ж, від цього *за мило* тхне зверхністю. Може, спробуємо ще раз?

Він, роздратовано зітхнувши, повернув голову, щоб поцілувати мої пальці.

— Ти неможлива.

— Я непрактична і неймовірна, але неможлива? В жодному разі.

Я стала навшпиньки та притиснула губи до його губ. Він, похитавши головою й мимоволі реготнувши, низько нагнувся, щоб обхопити мене руками та зміцнити поцілунок. Мене омило солодке тепло, і довелося добряче стримати себе, щоб не повалити Ріда на землю й не зробити з ним усього, що підкаже збочена фантазія.

— Боже мій, — промовив Бо з явною відразою в голосі. — Він неначе їсть її обличчя.

Однак мадам Лабелль його не слухала. Її очі — такі знайомі й блакитні — палахкотіли гнівом.

— Відповідай, Луїзо, — я заціпеніла, почувши її різкий тон. Рід, на мій подив, теж. Він поволі повернувся в її бік. — Ти покидала табір?

Заради Ріда я зберегла приємний тон.

— Нічого я не крала. Принаймні, — знизала плечима, силуючи себе й далі невимушено всміхатися, — не крала *вина*. Його я купила в мандрівного торговця на дорозі вранці, витративши кілька Рідових крон.

— Ти крала в мого сина?

Рід заспокійливо простягнув руку.

— Спокійно. Вона нічого не крала у...

— Він — мій *чоловік*, — я всміхалася так старанно, що аж щелепа заболіла, а для посилення ефекту підняла ліву руку. На безіменному пальці досі виблискував її ж перламутр. — Що належить мені, те належить йому, а що належить йому, те належить мені. Хіба це не входить до наших обітниць?

— Так, входить, — хутко кивнув Рід і кинув на мене заспокійливий погляд, а тоді зиркнув на мадам Лабелль. — Вона може користуватися всім, що я маю.

— Звісно, синку, — вона зблиснула такою ж натягнутою усмішкою. — Щоправда, я все-таки відчуваю, що мушу наголосити: ви так і не одружилися за законом. Луїза використала у свідостві про шлюб фальшиве прізвище, тож контракт недійсний. Ясна річ, якщо ти все одно бажаєш ділити з нею майно — роби це на здоров'я, та в жодному разі не думай, буцімто це твій обов'язок. Особливо якщо їй кортить занапащати твоє життя — і життя нас усіх — імпульсивною, необачною поведінкою.

Я врешті перестала всміхатися.